

El Poble de Salt

Organ del Cens polític del Centre Republicà

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

La proclamació de "Miss" penya "Nit Alegre" i la seva cort d'honor

Ara fa quinze dies, tal com estava anunciat, tingué lloc la proclamació de la Miss Penya «Nit Alegre» i la seva cort d'honor, sortint elegides les formoses senyorettes Rosa Torres (Miss), Rosa Boué, Enriqueta Mir, Francesca Ventura i Obdúlia Camps.

La sala d'espectacles del Centre Republicà estava plena de gom a gom i fins a les parelles els era difícil poder dansar. Hi havia gent de totes les edats i de tots colors, i sobretot molta alegria, entusiasme i humor. Semblava talment com si ens trobéssim en un dia de Festa Major. També hi veiérem molts joves forasters, sobresortint els de Girona. Doncs feia molt de temps que en el nostre poble no

atents i galants per cert, van a ofrenar un ric ram de flors naturals a cada una d'elles, i així se les acompanya de bracet dalt el «tron». El president de la penya posa la cinta del «gran record» a la «Miss» i es balla tot seguit un fox a honor de les damisel·les triomfadores. Un goig mol gran fan les cinc gentils parelles dansant al bell mig de l'espaiós saló del Centre. Tot-hom les contempla amb palesa satisfacció. Un cop acabat aquest ball, les cinc parelles de referència, de bracet igualment, pugen a la sala de reunions del Centre Republicà, on el fotògraf espera les guanyadores per a fotografiar-les per a ésser publicats els seus retrats en els periòdics que vàrem esmentar en

gria, humor... Després, encara, el nostre Agustí Cabruja, secundat d'un emocionant violí, llegeix una inspirada poesia:

Oh, música bella!
Oh, mel de sospir!
Que voles per ella
o voles per mi?

la qual és fortament aplaudida per tots els assistents a l'acte. També en llegí una el divertit Amós Triola, però aquesta d'un to tan humorístic:

La «Nit Alegre»
és una penya
de gatzara i de brogit,

i cada festa
salta, riu i balla,
el mateix que un mal es-
[perit,

que si la d'en Cabruja ens féu gairebé emocionar, la d'en Triola a tots ens féu molt riure.

No cal dir que fou una vetllada esplèndida, de la qual n'hem de donar la més expressiva enhorabona a la penya «Nit Alegre» i a l'orquestrina «L'As» d'Anglès, que d'una manera tan artística i admirable dirigeix el nostre bon amic Pere Masats.

EDITORIAL

Vista panoràmica

Quan comenceu a adonar-vos que la terra que trepitgeu no és tan massissa com us pensàveu; quan constateu una mica difícilment que no haveu sabut sostroure's al parany llaçós que algú ha col·locat als vostres peus; quan comenceu a percebre sentors nauseabundes de llot xipollejat, us entren unes ganes cada dia més irresistibles, si no sou un poca-pena, d'abandonar les misèries d'ací baix i enflar-vos per uns moments a les altes cimes de la meditació serena. Us sentiu Manelic i exclameu: «Anem-nos de la Terra Baixal!». I això que encara, molt sovint, no heu mort el llop. Però us guanya el desig de respirar uns aires més sanitosos, d'esplaïar millor la vista i d'acostar-vos més al sol. I aleshores, de dalt estant, podeu contemplar amb repòs les petjades que haveu deixat en aquell afrau de les vostres lluites endanyades.

Salt. 1933. Cinc milers i escaig de vides humanes. A mitja hora, la ciutat ensunyada de les gestes heroïques. Ací, fums de xemeneia i repicaments de martell. Vestits blaus. Dones emborrades. Al primer cop d'ull, tot vulgar monotonia activa d'un nucli industrial. Però, sota els vestits blaus dels homes i els vestits emborrats de les dones, hi batega quelcom. Un quelcom molt complex, molt heterogeni. Afinem la vista i posem-hi esment.

Dintre el moviment obrer, el poble de Salt té renom d'insurrecte. Els faistes catalans consideren que hi tenen un baluard inexpugnable. Els pares de família de la veïna capital, quan llurs criatures no els volen creure, els parlen d'aquelles dones tan terribles de Salt. Però, què hi ha d'exacte en tot això? De moment, molta fantasia. Car no hem d'oblidar que, malgrat d'haver passat llargues temporades de rancorosa passió i de malestar econòmic, els obrers i les obreres de Salt no han arribat mai a un desenllaç de tragèdia com en tantes poblacions d'arreu d'Espanya. En els dos anys llargs que van de República i de lluita de sindicats, a Salt no ha caigut una sola víctima ni s'ha disparat cap tret. Però Salt tenia ja una història de lluita sindical d'abans de la Dictadura. I les obreres i els obrers de Salt, ja en plena República, han irromput més d'un cop a la veïna capital en manifestacions de protesta

havíem vist un ball com el de diumenge esmentat. La cobla-orquestrina «L'As» d'Anglès, amb la seva gràcia musical i la seva valor artística, difícil de superar, sapigué en tot moment captar-se l'atenció i simpatia de la tan alegre i gentil concurrència.

Un cop elegides les senyorettes més amunt esmentades, el públic aplaudeix d'allò més entusiasmat, a l'ensens que cinc joves de la Penya, els més

la nostra edició anterior.

Realitzat aquest acte, té lloc tot seguit un exquisit refresc de dolços i xampany, en el qual prenen part, ultra les elegides i llurs acompanyants, els redactors d'«El Poble de Salt», els corresponsals d'alguns diaris i diversos elements de la penya amb llurs respectives senyores, promeses i amigues.

Hi ha parlaments festius i vistes a l'engrós, tal com vàrem escriure. Música, gentilesa, ale-

subversiva. I Salt ha estat un dels pobles de la «província» que més feina ha donat, en conflictes socials, als governadors civils. Vet ací, doncs, el motiu de la nostra mala anomenada.

Encara, potser contribueix a acreïxer aquesta injusta fama, la crua palestra que de fa temps tenen entaulada els elements del Centre Floreal contra els elements del Centre Republicà, exterioritzada en tertúlies i en converses de carrer i en els òrgans periodístics respectius. Tots recordem que, abans de la República, molts faistes d'avui feien causa comuna amb nosaltres, els republicans demòcrates i liberals. Alguns, pocs, que es comptarien amb els dits, salvaven llurs diferències ideològiques i proclamaven que eren al nostre costat perquè lluitàvem per un objectiu que significava un pas més en el camí de llurs ideals. Els altres, els més, eren aleshores republicans entusiastes i incondicionals, i avui encara més republicans que ningú —al dir dir d'ells mateixos—, però republicans desil·lusionats. I per això faistes. Els primers —els que ja sempre, sense claudicació nominal, s'havien dit anarquistes— era natural que un cop aconseguida la República es desplaçessin de nosaltres per tal de continuar bregat en pro de llurs ideals respectabilíssims. Però no comprenem perquè adopten amb els republicans avui al poder, abans llurs companys de causa, una actitud molt més violenta, enormement més agressiva que la que adoptaven contra els monàrquics governants ahir, aristòcrates, clericals, militaristes, burgesos i terratinents. Als segons als «soi-disants» avui republicans desil·lusionats i, per tant, elements del faisme, ja no sabríem excusar-los tan fàcilment llur actual situació i, sobretot, llurs cabrioles en els moments del trànsit. Però, què hi farem! Tothom és lliure de fer el que li passi per la barretina. Només hem de lamentar que els que havien estat correligionaris nostres, sense donar-se'n gens de vergonya, ara ens maltractin i ens tinguin odi d'enemic perquè no ens hem desenganyat com ells, perquè hem tingut una mica més de fe en els ideals que abans tots plegats defensàvem. Constatem un fet. Els individus que més es signifiquen per llur campanya contra la República i contra els republicans, són, precisament, els que abans més temien d'aixecar la veu i que es sotmetien més fàcilment a les imposicions del patró i del cacic. Nosaltres sabem prou bé que no tots els que avui ens combaten i es diuen anarquistes són gent de mala mena com els que acabem d'esmentar. Sabem prou bé que existeixen desenganyats de debò, que abans de la República eren, sentimentalment, autèntics republicans. Però els ha mancat fe i esperança en l'ideal. Mentalitats simplistes, temperaments excitables, esperits messiànics, aviat s'han cansat de sostenir una República que no ha pogut solucionar tots els conflictes de la vida espanyola. No havent arribat de cop a la meta, els sembla que no ha donat un sol pas. I per això no val la pena de continuar sacrificant-se.

Distingim, dintre el faisme saltenc, tres sectors ben definits: el sector dels anarquistes de sempre, si més no nominalment; el sector dels antics republicans desenganyats de la República, i el sector dels indesitjables, molt nombrosos i el més cridaner, que no han estat mai sinó arribistes cent per cent i joguines més o menys elàstiques del cacic i del patró.

Deixem els primers; tenen perfecte dret a treballar a favor de l'ideal que creuen de redempció per a la humanitat. Encara que haurien de mirar-se un xic més a escollir els mitjans de lluita.

Dels segons potser ja n'hem parlat prou. Allà ells i bona sort si els va bé la nova vida a què s'han ficat. Només exposarem una sospita que tenim. Que ens sembla que, en la qüestió de llur canvi sobtat d'ideologia, el factor «sexe» no és pas dels que menys hi ha intervingut.

I dels tercers poca cosa en direm, també. Si no és recomanar a la gent de bona fe que faria bé de no escoltar-los gaire i de demanar-los la cèdula abans d'admetre'ls per a companys i correligionaris.

Els republicans som allà on érem. Un poc menys infantils que els desil·lusionats d'avui, sabíem que la República no seria pas cap panacea. I per això ens hem estalviat de desenganyar-nos i de perdre la confiança en els principis que informen el nostre credo esquerrista i liberal. Ens dolent, naturalment, certes posicions i certes actituds dels nostres companys de classe. Però també sabíem per endavant que havien de venir. I estem convençuts que tard o d'hora desapareixeran evolutivament. Els republicans continuem

essent republicans. Però, vol dir això que ja ens donem per satisfets amb les conquestes que ha fet l'actual República? De cap manera. No som uns il·lusos, però tampoc uns pessimistes de dalt a baix. Creiem, senzillament, que podem anar fent, i de faiso més positiva que els altres, a favor del nostre lema d'igualtat, llibertat i fraternitat, sense deixar d'estimar la República i el Liberalisme i la Democràcia, i sense necessitat d'haver d'enrolar-nos a cap organització més o menys faista o antipolítica.

El paper F. A. I., a Salt com arreu de Catalunya, cada dia es cotitza més baix. Veiérem venir l'onada, la sabérem resistir amb dignitat, i ara veiem com reula a grans gambades. El faisme és ferit de mort, i lentament anirà dessagnant-se. És un monstre que no ha necessitat heroi que el malferís. Ha bastat la seva pròpia golafreria insensata per anorrear-se.

Si el seu mal és de mort, per què hem de continuar preocupant-nos de la F. A. I. i donar-li bel·ligerància. Castiguem els seus delictes com el que són, no altra cosa que vulgars delictes, i no fem cas de les seves escopinades fastigoses i insignificants.

IU BOHIGAS

Ha mort...

Per mitjà de les columnes de «L'Opinió», el nostre diari preferit i aimat, ens hem assabentat de la dolorosa mort d'Hel·leni Seguí, fill del malaguanyat líder sindicalista Salvador Seguí, el «Noi del Sucre», que li deien tots els seus germans obrers.

I no us enganyarem pas, consti, si afirmem que aquesta trista nova ens ha causat sorpresa i emoció alhora.

Sorpresa, perquè nosaltres sempre ens havíem fet la il·lusió que Hel·leni Seguí era un xicot esvelt, alt i ben plantat, prou sa i fornit per a fer molts anys de vida.

Emoció perquè se'ns havia sabut guanyar les nostres simpaties amb els seus escrits nobles i humanistes.

De croada obrerista, de justícia social, de ressorgiment humana.

No oblidem que també a través de les lletres de motllo s'arriben a conèixer i àdhuc a amar-se els homes.

Per això nosaltres avui sentim i plorem la pèrdua tan sensible del pobre Hel·leni Seguí.

La seva pensa era una ala viva que tothora volava i que mai no plegava el seu vol. El seu cor, una bresca de mel en mig d'un formós pomell de roses. La seva ploma, una espasa que defensava les causes justes del poble que treballa i sofreix.

Més ben dit: era una esperança que, dia rera dia, s'anava convertint en una glòria.

Oh, una glòria!

Quan tot just compta amb di-

vuit anys d'existència, el moment més joliu i més flairós de la vida, hereda una malaltia colpidora, la qual li va minant el cos, fins que la mort implacable se l'enduu cap al darrer destí...

Ha baixat a la tomba.

Ara ja no anirà més a «L'Opinió», ni a «La Batalla», ni a «La Campana», ni a cap altra redacció a portar aquells seus articles profunds i admirables.

Ni mai més podrà escriure coses tan belles, com per exemple:—«Els obrers són els meus germans, puix que sóc fill d'una mare que treballa, i per ells lluitaré, com per ells ho féu el meu plorat pare».

No és emocionant això?

No, no tindríem sentit comú si deixéssim passar per alt la mort del fill del «Noi del Sucre», tota vegada que «El poble de Salt» havia publicat, en més d'una ocasió, els seus escrits, a l'entorn dels quals, sempre es feien els més vius i diversos comentaris.

Hel·leni Seguí en l'actualitat era un fervorós adversari de l'organització de la Confederació Nacional del Treball, pel sol fet de veure que en ella «continuen els mateixos homes incomprendius i desconexors de tot el que li manca a la classe treballadora per a la seva total emancipació.»

La mentalitat dels faistes—deia—sols arriba a pensar en la revolta d'avui, la de demà, la de demà passat.

En una paraula: Hel·leni Seguí era el fill del seu pare!

AGUSTÍ CABRUA

PER CATALUNYA

(Amb molt de gust publiquem aquest escrit del nostre bon amic Sr. Josep Gallostra. Voldríem poder fer tot sovint una cosa semblant).

En la capçalera del número corresponent al dia 6 de maig darrer, s'hi llegeix un escrit que duu per lema «Per la llengua catalana», sotscriu per Iu Boigas. El seu contingut, prou ben engiponat, m'ha dut a la pensa una tarda del mes de gener de 1901, que per la seva plàcida natura es feia pariona a les del mes de maig. Elements del Centre Republicà de La Bisbal, i també catalanistes, organitzaren un míting d'aquesta faisó, cridant a concurs els vertaders apòstols d'aquesta doctrina. En Martí i Julià, M. Folguera i Duran, Aldavert, Guimerà, Roca, Campmany, Duran, etc. no podien pas excusar llur assistència. El míting se celebrà en els espaiosos patis d'una fàbrica de taps, suara als afores de la població. No cal fer recordança del què dirien i menys fer suposicions de disparitat, ja que, com els apòstols de la Història que tenien per norma i guia el «Credo», ells tenien aquella doctrina regional inserida a la capçalera de tots els números del diari «La Renaixença». Traïdors! L'apostolat de la Història tingué un Judes, àdhuc quan sense conseqüències, perquè, reconegut, aconseguí penjar-se. I el Catalanisme, un Cambó, qui, després de fer examen de consciència, voltat de tanta varietat de plantes, no sap imitar-lo. Ben al revés; enamorat del dot d'intel·ligència que li féu la Natura, envoltat i sadollat de tots els efectes dels set pecats capitals, en lloc, si és cas, d'arborar una nova bandera en front la nostra, preté arrabassar aquesta, i al seu empar escampa la seva veu pertot Catalunya, i si bé aconsegueix acorralar al seu entorn un més o menys nombrós ramat de bens, amb ínfulas de pastor, no aconsegueix convèncer un sol obrer. I aquests, suara al marge del Catalanisme, més que per res per ignorància, quedaren a la seva defensa no altres més que els que volem la llibertat masculina de Catalunya, i aquesta llibertat per a tots els catalans. I així com l'apostolat de la Història—diuen—no l'aclapararen mai, així hom diu a Cambó: «Tampoc no acabaràs amb el

nostre, perquè el volem per tots». Acabat el míting, llavors sadollat d'entusiasme, tot passejant amb aquell Apostolat esperant l'hora de sopar, i a seguit fer presència a la funció de teatre al nostre obsequi, en un moment de descuit els dic: «Prou doctes, per què no feu una gramàtica catalana?» Apresant-se, l'amic Aldavert—avui difunt—em diu: «Equivocat, Gallostra. Escriviu quelcom de bo per Catalunya, que jo, amb molt de gust, inseriré a «La Renaixença», feta la Gramàtica. De complaure'l, ¡quina feinada per a la Redacció! Poc s'aprèn en quatre dies una Gramàtica! El que cal és una despreocupació general que ens empenyi a parlar sempre el català, escriure sempre en la nostra llengua, i baldament els directors de diaris, setmanaris, quinzenaris catalanitzants inserissin, com jo, tota mena d'escrits, així com si guin. No sempre la raó, l'encert i la justesa estan en el que millor escriu gramaticalment». Quan el cor funciona, sempre es fa entendre. Les raons de l'amic Aldavert em convenceren de tal manera, que per un mai més no he parlat d'aquella qüestió. El que sí he procurat eixamplar més i més, és el cor, i em pès per ell escric aquestes mal xirgades lletres, tot afegint, amic Iu Bohigas, que no hi vulgueu veure resquícies de controvèrsia ni tampoc aversió a la Gramàtica de la meua llengua. Apreneu-la els joves; ensenyeu-la després; però no us oblideu, tot aprenent i ensenyant, d'educar el cor.

JOSEP GALLOSTRA

Miquel Santaló

Ens plau de reproduir els judicis que ha merescut, per part de «L'Opinió» i «La Rambla», la brillant intervenció del nostre diputat, en el II Congrés nacional d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Ha escrit «L'Opinió»:

«Correspongué al cap de la minoria d'Espuerra al Parlament de la República, el diputat Miquel Santaló, explicar l'actuació seguida a Madrid. L'eximi representant de Girona pronuncià una de les seves millors peces oratòries, en la qual, com a preludi, cal remarcar el comentari sobre el que ha d'ésser la disciplina dintre d'un Partit. Miquel

Santaló, amb la claredat de judici que li és pròpia, es congratulà d'haver pogut escoltar els distints parers dels militants sobre fets determinats, sense que ningú se'n sentís molestat. Precisament, en això ha de consistir la disciplina; en l'execució dels acords presos per la majoria després d'escoltades les parts.»

I «La Rambla»:

«El senyor Santaló pronuncia un magnífic discurs que clourà la primera jornada del Congrés Nacional d'una manera digna i escaient. El cap de la minoria catalana, amb el seu aire muntanyenc i la seva pell bruna, sorprèn les multituds amb la seva oratòria exquisida i un doll de veu que no necessita amplificadors. Es l'Henry Torrès de l'Esquerra.»

NOTICIARI

Secció Dramàtica «Foc Nou»

Aquesta Secció posà en escena, diumenge passat, en el Centre Republicà, l'emocionant drama de Santiago Rossinyol, «La Mare». La interpretació resultà brillantíssima, assolint un èxit ben ressonant, sobretot, la primera actriu, Carme Ventura, qui representà una «Mare» insuperable. També cal esmentar la magnífica labor dels dos Josep Triola, Joan Boada i, en general tot el conjunt de la secció. Enhorabona.

Centre Republicà

Aquest Centre estigué degudament representat en l'homenatge pòstum que, com cada any, rendiren, el dia de Sant Pere, els republicans de les comarques gironines als heroics militars Ferrandis i Bellés.

Excursió matinal

L'excursió matinal a Font Saubeu, organitzada per la Comissió de Cultura del Centre Republicà, es portà a cap dijous passat, essent molt concorreguda, així per petits com per grans.

Per a dintre poc prepara l'esmentada Comissió de Cultura, una magnífica excursió a la Costa Brava. Oportunament, s'anunciaran data, itinerari i altres detalls.

Ajuntament

Ha estat prorrogada per dos mesos la llicència concedida a l'alcalde Emili Pibernat.

S'han acabat els treballs de reparació de «La Massana».

Aviat es procedirà a la construcció del tros de clavegueres comprès, al carrer de Pi i Mar, entre els carrers de la Indústria i de Monturiol.

Diumenge a les 9 de la nit, sardanes i balls a la Plaça del Veïnat, a càrrec dels «Unics» de Cassà de la Selva.

Tirant Pedretes

A una nena molt xamosa de Girona

Contesta'm, nena bufona, les preguntes que et faré; contesta'm, Margarideta, les paraules que et diré:

Voldria que m'expliquessis per què el meu cor has robat, voldria que em revelessis el per què t'haig d'estimar.

Voldria que em contestessis, boqueta de pesolet, quina cosa tú em faries si jo et fes un petonet,

Voldria que tu em diguessis, ja que ets tan rebufona, com t'ho fas per ser la nena més xamosa de Girona.

Joaquim Triola.

Ara sí que sembla que tenim en Callís gran enamorat de debò; la captivadora del seu amor és la formosa... vaja no ho diguem, que faria ésser massa xerraire (eh, macus?).

Que en Berga és un fresc i un home de sort no cal dir-ho; només voldríem saber qui és i com es diu aquella nena tan bonica i captivadora que tot sovint es fan l'amor allí a la plaça de les Castanyes.

Ens sembla que no ens ho diràs perquè potser és una mica compromès, eh Lluïset, això de les castanyes?

Sembla que estan bastant enamorats en Miquel i la simpàtica Rossita.

Aquest xicot ha deixat estar la pilota, per dedicar-se a fer l'amor a la formosa Rossita.

Així és com s'ha d'ésser; no estar mai parat.

En Conrad, el rei de les cols, està batent el rècord de tenir xicotes; en poc temps ja van tretze les que ha tingut; ara en fa festa una que les festes va vermella i el té engrescat d'allò més, però tot va que duri aquest amor tan fort que li porta.

Fins fa pocs dies no hem sabut com s'ho fa per captivar l'amor a tantes nenes, i és parlant-les del planter, del bròquil i d'altres verdures per l'estil; és clar, és tan romàntic això del bròquil: però un consell, Conrad; si no deixes aquest ofici, aniràs al cel amb el bròquil perquè estàs molt flac.

Trets que no maten

Avui no podem més que donar l'enhorabona als nostres companys de fatigues del «Centro Obrero de Cultura» pels elogis i consideracions de què se'ns fa objecte en el darrer número del «T.B.O.» Mireu si ens ha entusiasmat la vostra atenció periodística, que fins hem pensat regalar-vos un «jaz-band» i una coca llaminera.

No us sembla que a les criatures és el millor amb què se les pot obsequiar?

L'ex-marquès de Camps està a punt d'arribar en aquest poble. Sabem que hi vol passar l'estiu amb tota la seva reconsagrada família.

Bon vent!

Ara que la F. A. I. està al pot, ens ataca tant com pot. Però enc que risqui i enc que rasqui, els republicans sempre seran els republicans. Ens coneixem massa per a deixar-nos posar a la seva gàbia.

Un altre dia, germà.

Els capitans monàrquics es queixen perquè se'ls trasllada en camioneta de la presó al Tribunal.

¿Ja es recorden de quina manera varen portar Galán i García Hernández al suplici?

Malvats!

Dimarts passat el Governador civil senyor Prunés sortí cap a Viladrau per acompanyar el Conseller de Cultura senyor Gassol i el President del Patronat per a la incautació dels edificis de la dissolta Companyia de Jesús, senyor de Buen, per tal de procedir a la incautació d'una finca propietat dels jesuïtes.

Pobres jesuïtes!

La F. A. I. està exasperada, perquè els obrers ja l'han deixada. Pobretal! No plori i no cridi, o si no se'n va al cementiri. El seu mal és dels que no volen crífs.

Prengui, prengui bons aliments.

Suara en una reunió clandestina celebrada a la «Incultura», es prengué l'acord de parlar clar i picar fort. Però sempre contra dels republicans. Es veu que els paguen molt bé els cacics de Salt, perquè els deixin campar amb tota la santa tranquil·litat.

Ja no haurien d'ésser faistes!

Pres al vol:

—A nosaltres ens va molt bé això que fan els treballadors del poble saltenc. Com més ells se les «picarant», més vots nosaltres obtindrem La Lliga triomfarà!

—No cridis tan fort, que podrien sentir-te.

Ni un comentari.

El nostre inefable mossèn Joan està enfadat de mala manera. En Lerrou s'ha enredat, amb les seves promeses governamentals. I ara el pobre ha vist que el tret ha sortit per la culata, Res; que d'ara en endavant el senyor Rector no serà més lerrouxista. Ho celebrem.

L'Ajuntament de Girona ha tirat pels tribunals l'Ajuntament de la Dictadura,

Doncs, per què el nostre no hi tira el «creador» del Grup Escolar i del «Matadero»?

El programa terrorista de la F. A. I. comprèn la col·locació de bombes en els llocs públics, com el Cafè Espanyol, on es reuneixen els obrers i llurs famílies a passar la revetlla.

Es tot el programa de la F. A. I. (Dels diaris de diumenge)

En el darrer número de «Despertar» es publica una caricatura del nostre Director Agustí Cabruja. Doncs bé; hem de ter constar que dita caricatura és obra del nostre bon amic Joan Paradedà, salvant «l'enchufe» i la signatura que hi ha estampada, la qual fou publicada en «El poble de Salt» i firmada pel seu autèntic autor.

Així és, doncs, que Joan Duigal-rás, el que es vol fer passar com autor de la caricatura, no ha fet més que calcar, com la mainada, una estampa que, com hem dit més amunt, pertany a l'artista Joan Paradedà i no a ningú més.

Es trist voler ésser savi essent un ruc. No et sembla faista desagraït?

Obrers: Administreu-vos els interessos vosaltres mateixos i no vulgueu per a res aquests burgesos que només van per esquil·lar-vos. Tingueu present el cas Esplugas que, tot i dient-se defensor dels obrers, avui és propietari de tres botigues. Tampoc no deixeu de recordar el cas d'En Clara, el qual avui és a la Generalitat, bo i fent vida de senyor.

Ara digueu-nos: són els republicans o els faistes, els «enchufistes»?

L'altre dia vàrem sentir:

—Vina, vina revolucionària... (Es una dona de 28 anys).

—Ue; ue; ue... (Es una nena de tres mesos).

No cal dir que tot això és faisme pur.

Que es recordi el burgès Mis de quan els obrers patien gana i ell, fent de «ranchero i administrador», es menjava bons bocins i fruita fresca

Nosaltres, els redactors d'«El poble de Salt», som prou honorats per no voler viure a les espatlles dels treballadors. I si diem mal de la F. A. I., és perquè la F. A. I. va contra dels obrers. Si no, vegeu com els mata pels carrers de Barceloneta

Cal que els homes que sentin de veritat els anhels de la democràcia, s'apressin a engruixir les files potentes de la democràcia. Com més units i compenetrats estarem, més glòria donarem als nostres ideals.

Els monàrquics cada dia que passa es tornen més monàrquics. Per això ens tornem més lluitadors i més republicans.

La República ningú no ens la matarà. És immortal.

Van ingressant nous socis en el nostre Centre Republicà. També la clientela cada dia és més nombrosa. La conducta i la rectitud dels seus homes el fan triomfar.

Endavant!

Obrers: Compreu «L'Opinió», «La Campana», «La Rambla», «Justícia Social».

Són els vostres periòdics.

No deixeu de comprar el número vinent d'«El poble de Salt». Serà interessantíssim.

Lluitarem contra la F. A. I. i contra de la reacció perquè volem que els obrers es respectin i s'estimin; perquè volem pau i harmonia en el nostre poble; perquè volem viure en llibertat i no amb esclavitud; perquè volem amor, progrés i treball; perquè aimem Catalunya i la República, com a catalans que som i com a republicans que sempre serem.

Germans obrers: Visca la bondat i la intel·ligència!

Els obrers del Centre Republicà es riuen de les misèries que sol publicar «Despertar». Per això la F. A. I. s'enfada i cada setmana augmenta els crífs i els insults.

Voleu un home empipat? Que els negocis li vagin malament.

No falla.

Ara més que mai cridem amb tota força dels pulmons: Abaix el feixisme! Visca la Democràcia!

Ens voldriem dir quan cobren els faistes de «Despertar» per a fer tanta campanya contra del Centre Republicà i contra dels republicans honorats del poble de Salt? Potser si us penseu que els ciutadans són tan curts de vista per no saber veure les vostres maniobres reaccionàries, feixistes i antiproletàries!

Obrers: Llegiu «Despertar» i veureu que de burgesos i cacics ni un n'hi ha.

Obriu l'ull.

Per més que els cacics de Salt i els faistes del Floreal vagin de braçet, no ens faran minvar el nostre entusiasme polític ni menys les nostres ganes de lluitar contra de la tirania dels pobles.

Ciutadans: Visca la República!

En Tinet és el rival de la F. A. I., perquè contra ella no ha callat mai. Però és un xicot molt honorat, perquè cap pesseta als obrers no ha robat.

Què hi diu en això el burgès Narcís Mis?

EL TIRADOR

Llibreria Catalunya

Pi Margall 182

Veïnat de Salt

Diaris - Revistes - Novelles - Figurins - Postals - Paperia - Impresos - Material per a escriptori - Segells de cautxú i rètols esmalt.

Correspondència

S. Gallostra (Crespia). — Va l'article. Joaquim Triola. — Va la poesia.

A. Castells. — El publiquem.

Bosch. — Van els trets.

A. R. — Molt bé.

N. Puig. — Aceptat.

Roure. — Van les pedretes.

Anita. — Idem.

«Nit Alegre». — Va.

Mas (Girona). — Entesos. Records.

Lluís. — Va el tret.

E. P. — No pot ésser per avui.

Ll. S. — Té tota la raó. Ho farem així.

Un ex-faista. — Necessitem el vostre nom.

J. C. — Va el tret.

Un esquerrà. — Anirà quan us toqui el torn.

Amós Triola. — Es publica.

La Redacció

Imp. S. marqués—Girona